

ΕΝΝΟΩ

εννοώ, ρ. [<αρχ. ἐννοῶ], εννοώ. Ακούγεται και **εννοάω**.

- *δεν εννοεί να...*, αρνείται πεισματικά να..., επιμένει να...: «δεν εννοεί να καταλάβει πως αυτός ο άνθρωπος θα είναι η καταστροφή της || δεν εννοεί να κάνει αυτό που του λένε»·

- *όταν λέω κάτι, το εννοώ*, είμαι αποφασισμένος να αποδείξω πως θα πραγματοποιήσω αυτό που λέω: «αν ξαναπειράξεις την αδερφή μου, θα σε σπάσω στο ξύλο και, όταν λέω κάτι, το εννοώ || όποιον πιάσω να κάνει κοπάνα απ' τη δουλειά, θα τον απολύσω αμέσως και, όταν λέω κάτι, το εννοώ»·

- *τα ευκόλως εννοούμενα παραλείπονται*, βλ. λ. [παραλείπω](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας